

lódnak anélkül, hogy feltennék azokat. Még talán Füle Lajos sorai is visszhangra találnak bennünk:

*Mit el nem értünk, hogy meg-
gazdagított!*

*Mit el nem értünk, majd mind
hogyan megáld!*

*Boldog, ki kincsre lelhet
é hiányban,*

s nincs benne vád.

Tudunk-e hinni ebben a minden értelmet felülhaladó isteni várakozásban? Hát ezért nem veszhetünk el, mert bennünket ilyen intenzíven

várnak majd odaát! Ezt az Isten-portrét kellene ráhelyezni minden koporsóra! Vagy inkább a haldokló éjjeliszekevényére tenni! De ez a légnehezebb szakaszt megfelelő isteni várakozás és elénk szaladás nemcsak halálunk óráján aktivizálódik! Hiszem, hogy földi adventünk odaát az örökkévalóságban is minősített „idő” lesz: az Isten feltétel nélküli, végtelen szeretetébe történő befogadás „angyaljárásos ideje”!

Mennyire sóvárogva várja a világ azt az egyházat, amelyben ismerik és gyakorolják ezt a lelki elébe-

menést! Lényegesen többen lennének a lelki otthonra találók.

Mária és a „tékozló” Isten adventje is születésbe torkollik! A példázatbeli fiúé azonban újjászületésbe. Ezt jelképezi az apai beöltöztetés – az istenfiúságba. Ez a gyümölcsöző várakozás nem a Beckett-féle üresjárat hiábavalósága, mert olyan Istenünk van, aki nem tágít a kapuból addig, amíg haza nem érke-zünk! Ki tudna ennek ellenállni?

Vörös Éva

Roráte

A busz hirtelen fékezett, mert a KÖKI-nél már ilyen hajnali órában is nagy volt a gyalogosforgalom, keresztben a hídon.

– Miért nem kapaszkodik – sziszegte a fogai közül a fiatalember –, és még hozzátette a nyomaték kedvéért: – Hülye, bunkó!

– Bocsánat, ne haragudjon, a busz... – kezdtem, miután valahogy megkapaszkodtam, de látva, hogy a hideg gyűlölet sűrű betonközöny-be megy át a fiú arcán, egy sajnál-

kozó vigyorban hunyt ki a bocsá-natkérésem.

Az öklöm azonban összeszorult. Valami jeges hidegség csapta meg a szívemet a „bunkó” miatti felháborodásomban. A fiú egy fejjel magasabb volt nálam, jól kisportolt, farmerdzsekis, így az öklöm hamar kiengedett, de a szívemben ott maradt a hidegségből valami.

A Ferenciek terén szálltam le a metróról. A hidegség lassan szűnt, és a mozgólépcsőért való versengést

már a szokásos nyugalommal szemléltem.

A templomban még sötét volt. Csak a csoszogások, padnyikorgás, egy-egy fémsarok kopogása jelezte, hogy valami készül. A padok lassan megteltek, és hátul, az orgona alatti jó helyeken kívül már végig a falak mentén és a középen is egyre fogytak a helyek. Meggyulladtak a reflektorok és a csillárok, megszólalt a csengő, és az orgonán felhangzott: Harmatozzatok égi magasok, / A felhők essék az igazat, / Nyíljék meg immár a föld, / Teremje az Üdvözítőt.

A gyors reggeli áldozók hosszú sora ilyenkor még hosszabb, de a rorátézók a hosszú, csendes várakozásra készültek fel. Itt-ott felsírt egy-egy korán ébredt gyerek, és a máskor oly hangos szóval panaszkodó, a rendszert szidó öregasszony is térdre roskadva hajlongott a Mária-oltár előtt.

Szívem lassan megtelt melegséggel. Az ének, a templom angyala kisöpörte belőle a hideg utolsó foszlányait is. Már nem haragudtam senkire. Most már talán kezét is nyújtottam volna a „bunkós” fiatalembernek, mert a kezem is meleg lett. Hideg, ököbe szorult kézzel nincs értelme kezét fogni.

Lassan ballagtam befelé a munkahelyemre. A város már felébredt. A zaj, a bűz ismét elfoglalta bennem jól megérdemelt helyét. Azon gondolkoztam, vajon mit értett a pap azon, hogy a bennem lévő vadállatokat kell először megszelídítenem, ha karácsonyi pásztorként a betlehemi jászolhoz akarok menni.

1995 Adventjén

Farkas István

Forrás: Koinónia, 2017/12